

Dimitrios Polyvios
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Fiskeri — finansiel fællesskabsstøtte til projekter for blandede selskaber —
forordning nr. 4028/86 — erstatningsansvar uden for kontraktforhold —
åbenbart, at sagen skal afvises«

Rettens kendelse (Fjerde Afdeling) af 3. februar 1998 II - 155

Sammendrag af kendelse

1. *Erstatningssøgsmål — selvstændig karakter i forhold til annullationssøgsmål — grænser — søgsmål, hvorved der tilsigtes en ophævelse af en individuel beslutning, der er blevet endelig — afvisning*
(EF-traktaten, art. 173 og 178 samt art. 215, stk. 2)
2. *Erstatningssøgsmål — søgsmål anlagt til prøvelse af en retsakt, der, idet den blot er en bekræftelse af en tidligere truffet beslutning, er uden enhver retsvirkning — afvisning — retsakt, der udgør en ny beslutning — kriterier*
(EF-traktaten, art. 178 og art. 215, stk. 2)
3. *Retspleje — søgsmålsfrister — ufravigelig karakter — afvisning — undskyldelig vildfarelse — begreb*

1. Erstatningssøgsmålet efter traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, er indført som et selvstændigt middel med en særlig funktion inden for retsmiddelsystemet, således at afvisningen af et annullations-søgsmål principielt ikke medfører afvisning af et søgsmål med påstand om erstatning af et angiveligt tab.

Selv om en part kan rejse erstatningssag uden herved i medfør af gældende retsfor-skrifter at være tvunget til at kræve annullation af den ulovlige retsakt, som har forårsaget tabet, kan han dog ikke på denne måde komme uden om afvisningen af et søgsmål, der vedrører det samme ulovlige forhold og tilsigter samme økonomiske resultat. Således medfører afvisning af annullationssøgsmålet også afvisning af erstatningssøgsmålet, såfremt der med erstatningssøgsmålet reelt tilsigtes en ophævelse af en individuel beslutning, der er blevet endelig, eller, med andre ord, af en retsakt eller en beslutning, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, som anlægges af en fysisk eller juridisk person, og hvor der ikke rettidigt er anlagt sag til prøvelse af retsaksen eller beslutningen.

Et erstatningssøgsmål må følgelig afvises, når det er anlagt af en erhvervsdrivende, som ikke inden for den fastsatte frist har anlagt sag om annullation af en beslutning, hvorved der er ydet ham en finansiel fællesskabsstøtte, som han anser for utilstrækkelig, og hvorved han tilsigter at få institutionen dømt til at betale en supplerende støtte, når årsagsforbindelsen

mellem de forhold, der udgør den ulovlige adfærd, som sagsøgeren kritiserer institutionen for, og det påståede tab vedrører ulovligheden af selve den beslutning, der er blevet endelig.

2. En erstatningssag skal afvises, såfremt der hermed tilsigtes at opnå erstatning for et tab som følge af, at en retsakt fra en institution er ulovlig, og retsaksen er uden retsvirkninger. Dette er tilfældet med en institutions afslag på at ændre en tidligere truffet beslutning, såfremt det blot bekræfter denne beslutning. Derimod forholder det sig anderledes, såfremt det nævnte afslag udgør en beslutning, der væsentligt ændrer sagsøgerens retsstilling i forhold til den, han havde i henhold til den tidligere beslutning, fordi den hviler på en ny omstændighed, som må antages at afføde bindende retsvirkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser.
3. Søgsmålsfristerne, der er ufravigelige, kan hverken fraviges af parterne eller af domsmyndigheden, og begrebet undskyldelig vildfarelse, som kan begrunde, at de fraviges, må fortolkes indskrænkende. Det kan kun angå ekstraordinære omstændigheder, f.eks. hvor den pågældende institution har udvist en adfærd, der i sig selv eller i afgørende omfang har været egnet til at fremkalde en undskyldelig vildfarelse hos en retsundergiven, der har handlet i god tro og med den omhu, som kræves af en normalt påpasselig erhvervsdrivende.